

**Τῆς Περικλέτου ἐπιστολῆς
ἑνὸν ἀδελφῷ του τὸν Φασουλᾶ.**

Ἀγαπητὴ μου Φασουλῆ καὶ πρόσωπο γελοῖο,
ἔβγαλε τώρα κι' ὁ Συγγρός σημαντικὸ βιβλίο,
ποῦ θὰ σοῦ στρίψῃ τὸ μαζὰ καὶ θὰ παραστασιῶς
καὶ σοῦ τὸ στίλλω σήμερα, γιὰ νὰ τὸ μελετήσῃς.

Ἐκεῖ θὰ ᾄδῃς, ἀγαπητέ, πῶς ἔκαναν συγχαίσει
κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸν Ὀρωπὸ, κι' ἐπῆγαν ἀπ' τὸ Σάλωσι,
κι' ἀρχίσανε τῆς μερασιαῖς καὶ τὰ κουβαρνταλῆμα
στὰ ξένα τὰ ταφιρίκια.

Ἐκεῖ θὰ ᾄδῃς περιέργως, μωρὲ συμπατριώτῃ,
πῶς γίνετ' εὐκολώτατα διανομὴ λαφύρων,
διεμερισαντο δ' αὐτοῖς τὰ κτήματα τοῦ Χιῶτῃ
κι' ἐπὶ τὴν κτῆση ἴσαλον οἱ μουστερήδες κληρον.

Ἐκεῖ θὰ ᾄδῃς πῶς ἔπασαν ἀπλήτους εἰς τὴν λείαν,
κι' ἐν ᾧ πολὺς Ἀρνίλος,
οὐπὼ οὐκ ἔσται τέλος,
οὐρανοποιῶσι τῆς γῆς ὑπόστασι τέλειαν,
ἐγὼ πρὸς τοὺς ἀκτῆμονας ὑπόστομ' ἔκλογαίς
τέλειαν σουφροποιῶσι τῆς ἀλλετριάς γῆς.

Ἐκλειψίς πολλὴ φωστῆρων
καὶ Βουλευτικῶν μνηστῆρων,
ὄμως ἔκλειψίς συνέθη καὶ Σιληνίης ἔλικῃ
δὲμὰ πιστώει, Φασουλῆ μου, νὰ τὴν ἰδεῖς τ' ἐκεῖ.

**Πρὸς Περικλέτον ἐπιστολὴ
τοῦ πατριώτου τοῦ Φασουλᾶ.**

Ἀγαπητὴ μου Περικλή, τὰ γένετῃα μου παραίτησα
καὶ τὸ βιβλίο τοῦ Συγγροῦ σπουδαῖος τὸ μελέτησα.
Ποιὸς τοῦπε νᾶχῃ κτήματα καὶ πλοῖσις νὰ γίνῃ
καὶ κάθε τόσο δεῖται κι' ἀριστερὰ νὰ δίνῃ;

Θυμάσαι, βρε, ποῦ σουλεγα' ὅτῃς τρέλλαις μας ἀπάνω
πῶς ἔνα φοροκάλυδο λαχτήρια καὶ κᾶνω;
Χί'λαις φοραῖς καλλίτερα νὰ λήγωμαι παντλήμων
κι' ἀπένταρος ἀκτῆμων,
χί'λαις φοραῖς καλλίτερα νὰ λείπῃ κάθε λούσε,
πᾶνὶ νὰ βλέπω μὲ πᾶνὶ τὴν ἱερμὴ μου τσίπη,
παρὰ νὰ τρέχω σὰν Συγγρός τὸν κινδύνον ν' ἀκούσω:
εὐδὸς μου, κυρὰ, τὸν ἄνδρα σου καὶ σένα δὲν σοῦ πρέπει.

Σοῦ τῶκα κι' ὁτὸν καφφενὴ, ὅτὸ σπῆτι καὶ ὁτοῦς δρόμους
πῶς σύμφωνα μὲ τῶν Ρωμῶν τοῦς λειτουργούντας νόμους
σὰν ἔχῃς σοῦ τὰ πέρουσε καὶ μείνει κασισιάρης,
μὰ σὰν δὲν ἔχῃς τίποτα θίλθῃ καιρὸς νὰ πάρῃς,
καὶ πρὸ καλὰ ζυμπόλυτος νὰ ὄρῃς ὅτῃς γῆς τὴν δράσιν,
νὰ φεγγῆς κι' εὐκολώτερα μὲς ὅτῶν μαχῶν τὴν βράσιν.
Τίποτα σκέπτομαι, βρε βλάμη,
ποῦ μαζὰ δὲν ἔχῃς ὄραμα,
κι' ἐπειδὴ τὰ κτήματά μου τάχουν κατασχεμένα
ᾄς, καίμεινε, νὰ κρατήσουν ἄλιγας πῆχαις καὶ γιὰ μένα.

**Τῆς Περικλέτου ἐπιστολῆς
ἑνὸν ἀδελφῷ του τὸν Φασουλᾶ.**

Μάθε, βρε, πῶς καὶ τὸν Γκιώνη, τῆς Τραπίλης τὸν Ταμία,
τὸν ἐπίσαν ὀτῆ Λαμία.

Εἶγε κρύβει τὰ κλεμμένα
σ' ἑνὸς ἄσους τὴν ἔλγᾶ!....
νᾶχῃ σύντροφο κι' ἔμεινα
ὅτῃς ρεμούλας τὴν δουλειά!

Κι' ἐγὼ τώρα, Φασουλῆ μου, πρῶτ' βράδυ κατὰ μόνας
περπατῶ ὅτους ἔλαινας,
τὴν κατᾶστασιν οἰκτεῖρω
κι' ἔλο ὅτῃς ἔλαις τριγύρω
σκάδω σκάδω μήπως βρῶ
τρυπωμένο θησαυρὸ.

Πότε πᾶ, βρε Φασουλῆ μου, θὰ σουφρώσωμε κι' ἐμεῖς;
ποτε πᾶ τὴν ἀτιμία θὰ μουντῶσω τῆς τιμῆς;

Κλέψε καὶ τὸν Ἰάλεμο, τὴν δεσασμένη πένα,
ποῦ ἔμεινε παντῆρμος σὰν νάτανε ὀτᾶ ξένα.
Δόλια Πατρίδα, φώναξα μὲ μὴ φωνὴ μεγάλη,
ψέζε νὰ βρῆς παλῶς παλῶτους μὲς ὅτου νεκροῦ τὰ στήθια,
ἐσφίχῃς χωρὶς κληρὸ παρῶτον νὰ βγάλῃ
καθὼς πεθαίνουσι ἢ καρθῆται, ποῦ σ' ἀγαποῦν ὀτ' ἀλήθεια.

**Καὶ καρπόδασι ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.**

Σχέδια καὶ Μελέται περὶ τῶν Ἀθηνῶν,
πολλῆς σπουδῆς βιβλίο, πρωτότυπον, καινόν,
τέκτονος καλλιτέχνου, τοῦ Παύλου τοῦ Βακᾶ,
μὲ σχέδια μεγάλα κι' ἐξωραιστικά.

Ὁ Νικόλαος Ταρσοῦλης, κτηματίας ποῦ σημαίνει,
ἰνυμοῦσθ' ὀτᾶς Καλλῆμας μὲ μὴ νύθη ζηλημένην,
μὲ τὴν Ἄννα δηλονότι Γεωργίου τοῦ Τσακίρη,
κι' ἔγινε χωρὶς μεγάλη κι' ἦταν ἔνα πανηγύρι,
καὶ καθεὶς ὅτους νεονόμους ἐπαυγῆθῃ μὲ καρθῆ
βίαν Ἀδραμὴ μὲ γλύκαις, μὲ παράδες καὶ παιδιᾶ.

Θ ἄ ρ ο ς, ἀρχῶν ἱσημερί, ποῦ κόσμος τὴν προσμένει,
καὶ κάθε μέρα τὸ πρῶτ' πεντάλεπτος θὰ βγαίη.
Συντάκτης καὶ Διευθυντῆς Μίλτος Καβαλιεράτος,
ἀγαπητὸς συνάδελφος καὶ κάμακος Βαρβάτος.

Ποιήματα γιὰ τὰ Παιδιὰ Κεμπροῦργου τοῦ Γιάννη,
βιβλίο, ποῦ καὶ γιὰ μικροῦς καὶ γιὰ μεγάλους κάνει,
ποῦ πάντα θὰ διαβάξεται παντοῦ μετ' ἀληστίας,
ἐκδότῃ ὁ Γεώργιος Κασδῆνης τῆς Ἐσ τ ἰ α ς.

Τὴν αἴριον θὰ πωλήθῃ τοῦ Πρίγκηπος εἰδῶν
μεγάλῃ καὶ πολὺχρωμῷ, ἔργον Ἑλληνικόν.

Τὸ Λούβρο τὸ περίφημο, τὸ Λούβρο τὸ μεγάλο,
ποῦ σὰν κι' αὐτὸ δὲν ὄρασκεται μὲς ὀτᾶς Ἀθῆνας ἔλλο.
Νεῖα προσθήκη κι' ἔκτασις τιμημάτων εὐρυχώρων
καὶ πλοῦτος ἀφθονος εἰδῶν πολλῶν καὶ διαφόρων,
ὅπου δὲν περιγράφεται, πᾶς μόνον καὶ τὰ βλέπει,
κι' ἀρχίζει τὸ γαργάλημα γεμῆτης κι' ἄδειας τσίπης.
Ὁ μάγος Κανελλόπουλος ὀτᾶ λούσα τὸ περίσημο
κι' αὐτὸ τὸ Λούβρο πέρσει, ποῦ λάμπει ὀτᾶ Παρίσι.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γράφειον, ἔλο μέτρα καὶ ρυθμῶς,
ὀτῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, δεκαπέντε ἀριθμῶς.